

Regina Krónika

www.reginamundi.extra.hu

X. évfolyam 12. szám

2009. december 6.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

A három fa

Réges-régen, távoli vidéken, sűrű erdővel borított domb tetején állt három fa. Ahogy a szél borzolgatta leveleiket, maguk között reményeikről, vágyaikról suttogtak.

Az első fa így álmodozott: Ha felnövök, gyönyörűen faragott kincsesládikó szeretnék lenni, amiben aranyat, ezüstöt és drágaköveket őriznek majd.

Belőlem hajó lesz, folytatta a második. Fedélzetemen királyokat és királynőket szállítok.

A harmadik fa is megszólalt: én az erdő legmagasabb fája szeretnék lenni, hogy ágaim minél közelebb legyenek a Teremtőhöz.

Teltek-múltak az évek. Az egyik nap favágók jöttek az erdőbe. Egyikük végigmérte az első fát, és így szólt: Szép erős fa, egy asztalos biztos szívesen megveszi. Kivágták, és a fa boldog volt.

A második fához érve az egyik favágó felkiáltott: Nézzétek, micsoda törzse van ennek a fának, ezt egy hajóácsnak adjuk majd el. Kivágták, és a fa úgy hitte, álmai valóra válnak.

Csak a harmadik fa volt rettentően szomorú, összehúzta magát amennyire tudta, és azt gondolta, ha most kivágják, vége az álmainak. Az egyik favágó éppen őt választotta, és hatalmas fejszeapásokkal vágta ki.

Az első fa valóban egy asztaloshoz került, de nem faragásokkal díszített kincsesláda készült belőle, hanem egy etetőjászol. Egy istállóba állították, kincsek helyett szénával töltötték meg. Bizony, nem erről álmodott.

A második fát a hajóácsok szétfűrészelték, de nem tengerjáró hajót, ha-

nem egyszerű halászbarkát készítettek belőle. A fa reményei, hogy királyokat szállít majd, teljesen szertefoszlottak.

A harmadik fából pedig egyszerűen csak gerendákat készítettek, és egy sötét fészkerben hagyták. Csendben teltek az évek, és a három fa régen elfelejtette álmait.

Történt egyszer, hogy abba az istállóba, ahol az első fa jászolként szolgált, egy fiatal pár érkezett. Éjszaka megszületett várva várt gyermekük. Jó lett volna bölcsőbe tenni, mint más újszülöttet, de csak ez a szénával teli jászol állt ott. Betették hát a gyermeket, és az első fa hirtelen megérezte, hogy teljesült régi álma, hiszen a világ legnagyobb kincsét tarthatja.

Jó néhány évvel később egy tó partján férfiak szálltak abba a halászhajóba, amit a második fából készítettek. Egyikük annyira fáradt volt, hogy

rögtön lefeküdt, és el is aludt. Mikor a tó közepén jártak, hatalmas vihar kerekedett. A fa attól félt, nem elég erős ahhoz, hogy az utasait megvédje. A férfiak is megrémültek, felébresztették alvó társukat, aki felállt, kitérta karját, és annyit mondott: Hallgass, csitulj el! Abban a pillanatban elült a vihar, a hullámok lecsendesedtek. Ekkor értette meg a második fa is, hogy reménye valóra vált, hiszen a földkerekség legnagyobb királyát hordozhatta.

Kis idő múlva, egy pénteki napon a sötét pajtából előhozták a gerendákat, amiket a harmadik fából készítettek. Az egyiket egy töviskoronás férfi vállára dobták, akit csúfolódó tömeg kísért kifelé a városból a domb tetejére. Ott a férfit a gerendára szögezték, hogy kivégezzék. Micsoda szörnyű sors és álmaim megcsúfolása – gondolta a harmadik fa. De mikor elérkezett a vasárnap, a fa megértette, hogy őt a legnagyobb megtiszteltetés érte, hiszen Istenhez olyan közel volt, amennyire csak lehetséges. Ugyanis az üdvözítő Jézus Krisztust feszítették rajta keresztre.

Néha úgy látszik, a dolgok nem úgy sikerülnek, ahogyan szeretnénk, de Istennek terve van velünk is. Végül mindhárom fa megkapta azt, amiről álmodott, csak nem úgy, ahogy előre elképzelték. Mi sem tudjuk, a jó Istennek milyen terve van velünk, de azt tudjuk, hogy ő a görbe útjainkat is egyenessé teheti, és botladozó lépteinket áldó szeretetével kíséri.

(Ismeretlen szerző)

Elbúcsúztunk Gyula atyától

November 7-én délelőtt 11-kor Márfi Gyula érsek atya mutatta be a temetés előtti gyászmisét a celldömölki templomban. Beszédében kiemelte Gyula atya áldozatos és lelkiismeretes papi szolgálatát, egyházas, tisztelettudó magatartását, kiemelkedően alapos teológiai tudását, bibliáismeretét.

Az egyházközségben végzett tevékenységének részletes ismertetését Stumpfhauser József, a képviselő-testület világi elnökére hagyta, aki felidézte emlékeit arról a napról, amikor Gyula atya 1994 nyarán először jelent meg a testület gyűlésén. Nem félt nagy elődei nyomába lépni, és hamarosan elkötelezett, jó pásztorává vált az egyházközség híveinek, gondoskodó gazdájává a plébánia ügyeinek. Nehéz hiánytalanul felsorolni azt a rengeteg munkát, amelyet 15 éven át példamutatóan végzett. A napi teendőin kívül lelki gyakorlatokat szervezett, zárandoklatokat vezetett, hittanórákat, bibliakört tartott, beavató szentségekre készítette fel, részt vett az egyetemi lelkészség szervezésében és működtetésében. Minden kezdeményezést felkarolt, ami a hitéletet segítette. Így lett templomunknak a Schola Regina mára méltán híres kórusa. Fiatal szünlők kérésére bevezette az ovismisét,

helyet adott a baba-mama klubnak, a veszprémi Kolping-család egyesület összejöveteleinek, elindította a plébánia havilapját, a Regina Krónikát. Támogatta a karitás munkáját, közösségi napot, egyházközségi bált kezdeményezett, közben új lakrészrel bővítette a plébánia épületét. Gondját viselte a templomnak, létrehozta a közösségi házat.

A világ, és benne hazánk történéseit erkölcsi szempontból mindig irányadóan értékelte. Hűen szolgált utolsó leheletéig, magát nem kímélve. Gyors és váratlan elmenetele figyelmeztetés mindannyiunknak, mert mi sem tudjuk „sem a napot, sem az órát”, készen kell állnunk saját halálunkra, mint ahogy mások halálának elfogadására is. Jél volt, míg közöttünk élt, most pedig azt jelzi számunkra, hogy másként tekintsünk a bizonytalan időtartamú földi jövőre, és figyelmünket az örökévalóra irányítsuk.

A Bencés Diákszövetség nevében Bischof Péter elnök mondott búcsúzó szavakat.

Nagy Gáspár költőt idézte, akinek sorai „Gyuszira, volt osztálytársukra” illettek:

„nem omlott, nem porlott, / nem

hajlott, nem törött, / valahogy mindig állt / nem előtt, nem mögött, / Helyén állt, bástyahelyt, / kit soha el nem rejt / sem köd, sem por, / egyedül csillagfény / az, ami rátipor.”

Mélyen gyökerező, ezért elszakíthatatlan kötelék, négy pannonhalmi év kapcsolja össze a volt osztálytársakat. Csak ők tudják, hogy énekelt Kilián atya kórusában, hogy szeretett túrázni a Bakonyban, és hogy kapus volt a focicsapatukban.

A gyalogtúrákon gyakran az élre állt, a kitaposott út vagy útjelzés hiánya nem bizonytalanította el. „A cél számít, gyerekek, az pedig előttünk van” – mondta a kétkedőknek.

A veszprémi bencésdiák-közösségnek alapító tagja volt. Sok más plébániai közösség mellett erre is jutott ideje, de sohasem volt kérdés számára a plébániai szolgálat elsőbbsége.

Életünk törvények, biztos eligazító táblák nélkül – a törvényeket hitelesen élénk élő példaképek erősítő jelenléte nélkül – könnyen kisiklik, zsákutcába juthat. A szeretett osztálytárs ilyen eligazító jellé vált, ezért sem veszíthetik el őt soha.

A temetés előtti estén búcsúztattuk plébánosunkat, lelkipásztorunkat templomunkban, Veszprémben, a Regina Mundiban.

A szentmisét Varga István atya mutatta be, a búcsúztató beszédet Borián Tibor atya mondta, ebből idézünk néhány gondolatot:

Keresztet kapunk a vállunkra, amikor szerettünket elveszítjük. Minden kereszt alkalmával, ami bennünket ér, feljajdulunk. De ha elfogadjuk a keresztet, szívünkbe költözik a szent öröm, mert a kereszténység nem a pesszimizmus vallása. Gyula atya már jó helyen van, és azt üzeni, emelkedjünk ki mi is az önsajnálatból.

Adjunk tehát inkább hálát a sok jóért, amit kaptunk tőle.

Gyula atya a főegyházmegeye és az egyházközség hűséges, feddhetetlen életű pásztorja volt. Csendes, következetes papi szolgálat jellemezte. Törvény- és szabálytisztelő, határozott egyéniségét mindenki tisztelte és

Fotó: Demény Anna

becsülte, aki a közelében élt. Mindig megtalálta és meg is valósította azokat a feladatokat, amelyeket Isten kijelölt számára. Az odaadó istentisztelet, a hitoktatás különböző szinteken, a közösségszervezés, a templom és a plébánia felújítása, mindez egyenként is hatalmas volumenű vállalkozás. Elmondhatjuk, hogy két végén égette a gyertyát, és az csonkig égett.

Adjuk meg magunkat Isten akaratának, nyugodjunk bele, hogy Gyula atya már eltemetkezett Krisztusban, hogy majd Vele együtt támadjon fel. Nyugodjék békében.

A mise végén Gyula atya sógornője, Katalin asszony, a jelenlevők köszöntése után a következőket mondta a család nevében:

Néhány gondolatot szeretnék megosztani Gyuszi végrendeletéből.

Így kezdődik: „Isten iránti hálával gondolok arra, ahová eljutottam. Ahogy Szent Pál megfogalmazta: Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok – vallom én is. Bárcsak a folytatását is elmondhatnám: »rám árasztott kegyelme meddő nem maradt« (1Kor 15,10).” Ahogy a hívek közösségén végignézek, úgy gondolom, hogy azt a kegyelmet, amit azért kapott, hogy építse tovább Krisztus egyházát, azt minden erejével felhasználta.

Újmisés jelmondata ez volt: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni.” Úgy gondolom, nem hallgatott, mikor beszélni kellett, akkor sem, ha közben rosszakarók jegy-

zeteltek. Nem hallgatott, mikor nyugtatni kellett az értelmet diákokban, fiatalokban, világosságot gyújtott a fejekben, hogy könnyebb legyen eligazodni a minket körülvevő világ dolgaiban. Papi életét az újmise és a gyászmise között élte le, tisztaságban, egyszerűségben, hűségben. A gyászjelentésre már mi választottunk jelmondatot. „A győztesnek rejtett mannát adok, és egy fehér követ. A követ új név van, amelyet senki más nem ért, csak aki megkapja.” És miért éppen ezt? Mert ráillőnek gondoltuk. A kö jelentőséggel bíró szó a Bibliában. Az Ó- és Újszövetségben is. Az izraeliták a pusztai vándorlás alatt halottaik sírját kővel jelölték, ez emlékeztet is jelentett. És sok más helyen, gondoljunk csak a szegletkő, az Egyház mint élő kővekből épült templom, kőkerítés védte a várost, a lerombolt kőkerítés, megkövezés, a botlás köve kifejezésekre.

Aki Isten róla alkotott képét akarja beteljesíteni életében, az győztes akkor is, ha hibái is voltak. A névadással azt fejezzük ki, hogy az enyém vagy. Nevet adunk a gyermekeinknek, új nevet kapnak a szerzetbe lépők, ezzel új hivatást is, és Isten egy új nevet is készített mindannyiunknak. Gyuszi már ismeri ezt a nevet.

A végrendelet így fejeződik be: „Temetésem Celldömölkön történjen, ha családomnak van ilyen irányú határozott kérése. Egyébként azon a plébánián, ahol utoljára szolgáltam.”

Holnap otthon, Celldömölkön temetjük el. Itthonról otthonra kerül, családból családba. Ezért hívok mindenkit, hogy minden évben a temetése napján találkozzunk a sírjánál. Egy év múlva a sírmlék megáldásakor imádkozunk együtt a templomban és a sírnál!

És a jövő: Én azt gondolom, hogy akkor fog ő onnan fentről mosolyogni rátok, ha mindazt folytatjátok, amit közösen kezdtetek. Nagyon sok áldozatos, tette kész embert ismertem én itt meg. Nagyon szomorú, mikor a távozó után itt marad a halál. A közösség halála. **Gyuszi az életből az életbe ment. Tőletek is azt várja, hogy folytassátok, és majd ha új papot kaptok, őt is segítsétek, szeressétek, hisz nagyon nehéz lesz neki.** Természetesen semmi sem lesz ugyanaz, kicsit talán másképp lesznek a dolgok, és ne is akarjátok, hogy minden úgy legyen, ahogy volt. Az új atya azt nem tudhatja, mert ami volt, az nektek sem a fejtekben, hanem a szívetekben van.

De ez a fejlődés útja is lehet. A fejlődés, a növekedés – az élet. A stagnálás az elmúlás felé halad. Ezért kérek benneteket, hogy fogadjátok nyitott szívvel, készséges lélekkel az ő szándékait, és irányítgassátok megértő szeretettel.

Én azt kívánom mindnyájunknak, hogy kapjuk meg a szívünkbe a békeséget, éljünk tovább sugárzó örömmel, hogy Gyuszi köztünk volt, és kitartóan reménykedjünk benne, hogy egyszer találkozunk.

Szerkesztette: Demény Anna

November 4-től László Dezső atya látja el a lelkipásztori feladatokat egyházközségünkben. Dezső atyát három évvel ezelőtt szentelték pappá Veszprémben, azóta Hévízen, a Szentlélek-templomban szolgált káplánként.

Bővebben a következő számunkban mutatjuk be a kedves Testvéreknek. Addig is Isten bőséges kegyelmét kérjük itteni szolgálatára.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

A karácsonyfa alatt biztos sok szép ajándék vár majd rátok, én is szeretnék benneteket meglepni két szerény „csomagocskával”. Fogadjátok tőlem szeretettel!

Az óvodásoknak, kisiskolásoknak egy szép, régi karácsonyi éneket hoztam, amit Erdélyben, a Hargita megyei Csíkszentdomokoson gyűjtöttek több mint hatvan esztendeje.

Néhány kifejezést elhagytam a szövegből, próbáljátok meg kitalálni, milyen szó illene a kipontozott helyekre! Megfejtéseiteket a cikk végén ellenőrizhetitek, ha lefelé fordítjátok az újságot. Ne keseredjete el, ha ti esetleg másképp gondoltátok, mert rossz megoldás nincs! Tudjátok, a népdalok hajdanán szájról szájra jártak: a nagyszülő tanította az unokájának, a szomszéd falubéli legény a kedvesének, a lány a lánypajtásainak, s közben mindig változott, alakult, formálódott a dallam és a szöveg, ezért él ma is minden népdalunk számos változatban az ország különböző vidékein. Ha van kedvetek, rajzoljátok le, miről is szól az ének!

♩ = 70

1. Nagy-ka-rá-csony _____

Jé-zus szü-le-té-se nap-ján,

Ma ör-vend-jünk, ma ví-gad-junk,

Ma szü-le-tett kis _____

Karácsonyig van még idő, akár meg is tanulhatjátok a kottához valamicskét konyító nagytestvéretek vagy szüleitek segítségével ezt a kedves dalocskát. Nagy lesz otthon az öröm, ha

szenteste eléneklitek, és a rajz is szívhez szóló ajándék lehet az egész családnak!

Másik ajándékomra – amit inkább a nagybacsikáknak szánok – novemberben, Márton-nap környékén, Szentendrén járva bukkantam rá. Gazdag program, rengeteg látni való fogadott bennünket a szabadtéri néprajzi múzeumban: megcsodáltuk az ország különböző vidékeinek építészeti szokásait, néphagyományait idéző portákat, parasztházakat, kápolnákat, belekóstoltunk az illatos, forralt Szent Márton-napi újborokba. A ropogós libapecsénye mellé párolt káposzta dukált, a tollfosztóban meseszóra gyűltek az aprócska gyerekek, a levegőben sült gesztenye illata szállt. Miután kigyönyörködtük magunkat a mézeskalácsfestők, gertyaöntők, kovácsok remekeiben, kifelé menet, vásárfia után kutatva körülnéztünk az ajándékboltban. Ide-oda tébláboltam az ötletes játékokkal, a gyerekkoromat idéző képeskönyvekkel megrakott polcok között, amikor egyszer csak képeslapokon akadt meg a szemem. Régi fényképek másolatai voltak, barnásak, fekete-fehérek: furcsa viseletek, rég letűnt korok, múltba vesztett arcok és sorsok őrzői. Az egyik kép különösen megfogott: férfiak álltak rajta hosszú, tömött sorban, és mind egy irányba szegezték a tekintetüket. Kézbe vettem a lapot, forgattam, nézegettem, mit is ábrázolhat. Férjem figyelmeztetett, hogy indulnunk kell, hosszú út vár ránk hazáig, de én egyszerűen nem tudtam letenni a képet, pedig még a hátulján lévő feliratot is csak felületesen, félig olvastam el – tulajdonképpen csak a vastagon szedett betűket. Kérdeztem is a férjemtől, hogy szerinte mit csinálnak itt ezek az emberek a fotón, miért az a címe, hogy Haranghúzó. Nem értettem, miért kellene ennyien ahhoz, hogy megszólaltassanak egy harangot. Értetlenkedve nézett rám, miután át-

vette tőlem a képeslapot: „Hiszen ide van írva alulra: Az újkígyósi gazdák közös erőfeszítéssel húzták föl a háború után újraöntött nagyharangot a templom tornyába 1924-ben.” Hát, ha addig nem engedett szabadulni a látvány, most, hogy megértettem, mi történik, végleg rabul ejtett, megbabonázott a nyolcvanöt éve elkapott pillanatot. Végül nem is választottam semmi mást a kis múzeumi boltban, csak ezt a képet, a Haranghúzókat. Azóta is előveszem, nézegetem, néhány napra kivettem a zongora tetejére is: hadd csodálkozzanak rajta a gyerekeim. Aki elmegy előtte, úgy jár, mint én, megnézi, nem érti, nézi-nézegeti, van valami varázsa, valami különös ereje ennek a képnek. Ezért is hoztam el most ide nektek.

Bevallom, eszembe se jutott volna, hogy ilyen nehéz lehet egy harangot megmozdítani, felhúzni a toronyba. Pedig bizonyára embert próbáló feladatról volt szó, és igen magas lehet a torony is – nézzétek csak meg az arcokat, ahogy felfelé kémlelnek: mennyi remény, mennyi hit van ezekben a tekintetekben! Némelyikük szemében döbbenet, másikéban ünnepélyesség, megrendültség, amott elszántság, büszkeség, és itt-ott mintha egy kis félelem, ijedtség, aggodalom is vegyülne a vonások közé. Több sorban állnak a gazdák: meglelt emberek és fiatal, szép szál legények, nagy, erős parasztok és apróbb termetű férfiak, szegeyebbek és módosak vegyesen. Így mehettek a háborúba is – ahol a halál éppígy nem válogatott köztük, nem számított se kor, se vagyon –, s most, hogy vége a földi borzalomnak, ők, akik hazatértek, új harangot öntettek a templomukba, hogy hálaadó szava az égbe szálljon. Szorosan állnak egymás mögött, vállvetve – nézzétek csak

meg a kötélre fonódó, kemény öklök: mennyi erő, mennyi szent akarat van ezekben a mozdulatokban! És nézzétek csak: noha tudják, hogy megizzasztja majd őket ez a feladat, ünneplőruhát öltöttek, kalapjuk a fejükön, a kabátok alól kivillannak a fehér inggallérok, nyakkendők, az arcok frissen borotváltak. Különleges, ünnepi pillanat ez, illő volt hát felkészülni rá, megadni a módját. Mi járhat a fejükben? Gyanítom, egyszerűen csak annyi, hogy „fel kell húzni a harangot a helyére”, vagy talán, hogy „no, végre, ez is a helyére kerül Isten nevében”. Nem hiszem, hogy tovább cifrázzák a gondolatot: „nekünk kell felhúzni, mert ez a mi kis közösségünk harangja, a mi büszkeségünk. És mi bizony fel is húzzuk! A háborúnak vége, és újra lesz harang, harang, ami értünk szól”. Nem gondolják így végig, de azért mégis érzik, ezért jöttek el, ezért várnak itt pattanásig feszült izmokkal és idegekkel. Nem csúrik-csavarják, hogy „miért pont most, miért éppen én, miért így húzzuk, miért ide, biztos, hogy jó lesz ez így, egyáltalán minek húzzuk, mi értelme van?”. Lehet persze, hogy van az újkígyósi gazdák között, aki semmirekellő, léhűtő, akad köztük talán szélhámós és iszákos is. Egyiknek a fia veszett ott a háborúban, másikat elhagyta a jegyese, van, akinek haragosa, rossz szomszédja áll a sorban mögötte vagy előttte. Kit a munka sürget a földeken, ki hosszú útra készül, kit beteg gyereke, öreg édesanyja vár otthon. De mindezzel most senki se gondol, mert most a harangot kell felhúzni, együtt, összefogva, a kötelet szorosan markolva, egymásba kapaszkodva, közös hittel, közös erővel. A haranghúzó nem nézhet hátra, nem méregetheti, mennyit húz a másik, és mennyit ő. Nincs értelme. Egyedül megmozdítani se tudná a hatalmas fémalkotmányt, egymagában ő nem hőse az eseményeknek, csupán egy az újkígyósi gazdák közül. De együtt a társaival ők a haranghúzók, akik a hatalmas súlyt toronymagasra húzzák fel. Mert a harangnak szólnia kell Isten dicsőségét hirdelve.

Csak forgatom, nézegetem a ké-

pet hetek óta, még a térképen is megkeresem a Békés megyei települést, ami ma már város, és egyre gondolkodom a haranghúzókon. Bizonyára egy se él már a hajdani gazdák közül, és valószínűleg a fényképész is rég a föld alatt pihen, de a megfakult fénykép őrzi a pillanat varázsát. Csak járok-kelek a világban: figyelem a családomat, az ismerős családokat, a falut, ahol élek, a várost, amihez ezer szállal kötődünk, az iskolákat, ahová a gyermekeim járnak, figyelem a híreket az újságban, tévében, rádióban, figyelem az én kis országomat. Hol reménykedve, hol csüggedten, elkeseredve figyelem, hogy is viselkednek ezeknek a kisebb-nagyobb, magukat közösségnek tituláló mindenféle csoportosulásoknak a tagjai, ha nagy munka, ha komoly erőfeszítéseket kívánó feladat akad, ha veszély közelít, ha baj van. Ritkaságszámba megy manapság mifelénk az újkígyósi példa, úgy látom. Kevés a haranghúzó... Nem adjuk meg a módját lassan már semminek, nem öltünk ünneplőruhát a jeles alkalmakra, s ahogy a külsönket elhanyagoljuk, úgy marad ápolatlanul, koszosan, rongyosan a lelkünk is. Nem-hogy az ég felé nem fordítjuk hittel, bizakodva az arcunkat, mint a fényképen az újkígyósi gazdák, de még előre, a cél felé sem szegezzük a tekintetünket, hanem folyton oldalra sandítunk: mit csinál a másik. Azon aggódunk, vajon ő is kivészi-e a részét a munkából, nem nehezebb-e onnan húzni a kötelet, ahol én állok, nem látják-e őt jobban, mint engem, s nem lesz-e így nagyobb végül az ő dicsősége. Nem tesszük félre, hanem gyűjtögetjük, dédelgetjük a sérelmeinket, bajunkat, bánatunkat, s így azok mint súlyos nyűg kötik meg a lelkünket, nem marad erőnk húzni a harangkötelet. Egymást a sárba tiporva, földre nyomva, irigykedve, acsarkodva, egymás torkának ugorva, a kötelet egymással szemben, két végén megragadva nem lehet harangot húzni!

Közeledik a karácsony. A keresztény világ legcsodálatosabb ünnepén harangok zúgásával kellene hirdetnünk: Krisztus emberré lett, és mi-

értünk e földre született. De ki fogja felhúzni a harangokat a magasba? Hol sorakoznak a haranghúzók? Legalább most, az évnek ebben a különleges, szép időszakában, az advent várakozásában és az ünnep örömeiben próbáljunk meg mi is haranghúzókká válni Istenben bízó, égre emelt szívvel! Együtt elég erőnk lesz, csak bátran szorítsátok meg a kötelet, és engedjétek magatokat közé másokat is!

Áldott, szép, kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánok mindnyájatoknak, és Isten áldását kérem rátok és egész családotokra az új esztendőben!

Péti Mária

(Megfűjtések: éjszakáján, Jézusunk, paplan, szemel, aluszna, énekeknek)

December 8: Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának az ünnepe

Templomunkban szentségimádási nap, és a templom felszentelésének az ünnepe.

Reggel 6 órakor: hajnali szentmise, a zsolozsmából a reggeli dicséret, szentségkítétel.

A templom egész nap nyitva!

Térjünk be szentségimádásra!

Délután 3-kor a rózsafüzértársulat imaórája, délután 4 órakor a karitászcsoport imaórája,

délután 5 órakor szentóra, szentségkítétel, este 6 órakor ünnepi szentmise lesz.

Locus iste

címmel megjelent templomunk Schola Regina kórusának az új lemeze (CD). Kapható 2 000 Ft-ért a sekrestyében és a plébániái irodában. A lemezen feltüntetett támogatók nagylelkű adománya fedezte a lemez kiadási költségeit, ezért a lemezért fizetett összeg adományként teljes egészében a templom felújítását szolgálja.

Nekrológok nekrológja

November 8-án (vasárnap) az esti szentmise szentbeszédében érdekes elemzést hallottunk Tóth Péter Domonkos atyától. Szentbeszéd nem lehet megbeszélés tárgya, de az ott elhangzottak mégis furcsa gondolatokat indítottak el bennem. Lehet, hogy értelmezési hibába csúszok, de ezt döntse el az olvasó. Az atya a „Regina Krónika” novemberi számában megjelent nekrológokat vette górcső alá, és sok dologgal egyet nem értését fejezte ki. Ezekből egynehányra hadd reagáljak.

Mindjárt a bevezető: „Váratlanul, búcsú nélkül hagytál itt minket, pedig olyan sok mondanivalónk volna még Számodra.” Kérdése: akkor miért nem mondták el eddig, és ez nem elmenetel, hanem Isten hívása volt.

Való igaz! Bármennyire keresztény emberek vagyunk is, és tudjuk, hogy a halál egy kapu, amin – ha tetszik, ha nem – át kell lépni. Erre a születésünk pillanatában megkapjuk a parancsot. Bár sokan szeretnék ezt elodázni, és főleg az erről történő értekezést meg sem hallani, ez mégis csak az élet szerves része, hogy a halált elfogadjuk. Olyan magas fokra kevesen jutnak el, mint Assisi Szent Ferenc, aki egyenesen „testvér”-ként köszönti a halált.

Mert ha valaki meghal, akivel szoros testi, lelki, munka- vagy közösségi kapcsolatunk volt, a helyén óriási űr támad. Valóban magunkat siratjuk, de az űr fájdalmas valóság minden ember számára. Jézus is sírt Lázár barátja sírja fölött, pedig ha valaki, akkor Ő tudta, mit jelent a halál.

S hogy sok mondanivalónk lett volna még? Igen. Egy folyamatos kapcsolatnak az a jellemzője, hogy állandóan új és új mondanivalónk van egymás számára. Megosztjuk gondolatunkat egymással, s a másik véleménye alapján talán változik a sajátunk is. A saját problémák, gondolatok megmaradnak, de akivel ezt megbeszélni, megvitatni lehetett, az nincs

többé. Ezt a hiányt csak az nem érzi, akivel nem tudtak, nem akartak gondolatokat megosztani, akivel nem lehetett érdemben vitatkozni, hogy mindketten épüljenek egy beszélgetés által.

Gyula atya nem ilyen volt. Ezért érzi nagy hiányát többek közt az a néhány ember, aki ezt a visszaemlékezést írta, és akiket elég nagy szarkazmus „brigád”-nak titulálni.

A második felvetés: Hogyan lehet az, hogy egy bencés vagy piarista diák csak a diplomájátban áll meg először, és csak nagy sokára jön be a templomba.

Erre pontos választ maga a diák tudna adni, ha akarna. Mert hogy e mögött a lassú megérkezés mögött mi állhatott, csak ő maga tudja.

Lehet bármennyire hívó család gyermeke valaki, járhat bármilyen keresztény iskolába, menthetetlenül utoléri a kamaszkor lázadó szelleme. Ez, mint tudjuk, minden és mindenki ellen irányulhat. S mint „gyakorló apa” tudom, irányul is. Sőt a tékozló fiú történetéből kiindulva sokszor tettem föl a kérdést: Kell-e a „disznók vályújáig” eljutni a tékozló fiúnak? Sajnos, kell! Mert csak az onnan visszatérők tudják megbecsülni újra a közösség szeretetét, a családi szeretetet és az Egyház szeretetét. (Boldogok azok, akiket ez a lázadó korszak nem ilyen viharosan talál meg, róluk most nem beszélünk.)

S ha ennek a nagy útnak a végére érnek, nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem beszélnek az útról, s hogy mi indította egyáltalán őket erre. Pedig tanulságos lenne.

Ezekről sem béke-, sem más gyűléseken nem esik szó. Őket nem a papi ornátus, a pásztorbot vagy a püspöksüveg vonzza vissza, hanem Krisztus szelíd szava, amelyet egy gyóntatószék csendes homályában hallhat meg a „nagy utazó”. Sőt, ahogy a „tékozló fiú története” végződik: „Apja már messziről észrevette, eléfutott,

megölelte, megcsókolta, és hazavezette.” Nem kérdezte, hogy hol járt, miért járt, hanem csak visszafogadta.

S az ilyen visszafogadott először nehezen, határozatlanul lép a templomba, majd mind határozottabban és lelkesebben áll bele abba munkába, amit addig a megmaradt társak végeztek. S most boldog, hogy újra köztük lehet. Próbálja pótolni az elmulasztottakat. Jó motorjai Ők az Egyháznak, tudni kell őket „használni”.

Figyelmesen hallgattam Péter atya utolsó érvelését, melyben saját lelkiismeretéről is beszélt. Talán ő is – mint mondta – többet segíthetett volna, ha Gyula atya kéri. Csakhogy Gyula atya nem volt „kérő” típus. Ha valaki nem látta meg a munkát a terepen, inkább megcsinálta maga, mint hogy másnak könyöröggjön. Biztos jólesett volna, ha egy-egy reggeli misére nem kellett volna lejönnie, alhatott volna, hisz előző nap éjfélig tanította a hozzá fordulókat, felkészítette a szentségekhez járulókat, meghallgatta a panaszkodókat. De volt annyira tapintatos, hogy nem kívánt a segítségétől emberfeletti, kínzó munkát. Mert elhangzott olyan vélemény, mely szerint kínzás, ha egy papnak 9 óra előtt misét kell mondania.

Hogy mi okozta Gyula atya infarktuszát? Nem tudni. Lehetne hosszasan sorolni, hogy mik, vagy kik okoztuk, mert sok mindemből és sok mindenből tevődik össze. Életre kelteni már nem tudjuk. Csak az űr marad utána, amit nehéz lesz betölteni, ha egyáltalán be lehet.

Egyébként az aznapi evangélium a „szegény asszony két fillérjéről” szöveg. A történet ismerős. Jézus ül a templompersellyel szemben, és nézi, ki mennyit dob bele. Mígnem elkövetkezik a szegény asszony, aki csak két fillért dob bele. Jézus megállapítja: Ő mindenét beledobta. Ez volt az összes vagyona. Neki ennyire tellett.

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Kisangyalok különös kalandjai a betlehemi éjszakában

(Salkaházi Sára)

Sára testvér életútja a vértanúságig

Kassán született 1899-ben. Tehetséges, utat kereső fiatal lány, tanítónői oklevelet szerzett. Élvezte az önállóságot, a nagyvilági stílust, a dohányzást, a cigányzenét.

1929-ben mindezzel felhagyott, új útra talált. Belépett a Szociális Testvérek Társaságába. 1940-ben fogadalmat tett. Életének mottója: „Ecce ego, nitta me!” Íme, itt vagyok, engem hívj! Áldozatul ajánlja fel életét az üldözöttekért. Életáldozata beteljesedett: 1944. december 27-én egy feljelentés alapján megtalálták az általa mentett zsidókat, akikkel együtt a pesti rakparton a Dunába lőtték. 2006. szeptember 17-én volt Budapesten a boldoggá avatása.

Ez a sokoldalú, fiatalon az irodalmi életben is tevékenyen részt vevő testvér egy ideig a Katolikus Nő szerkesztője volt. Ebben a korszakában kiemelkedő motívum az ifjúság vágya a szépségre, szeretetre. A kicsi angyalok tündérmesészerű bohókás, huncutkodó története is ezt tükrözi.

„Azon az éjszakán történt, hogy az angyali karok csodálatos dalaikkal köszöntötték a szegényes istállóban született Kisjézust.”

Történt, hogy két pici angyal, Csillagszem meg Rózsaajk szintén leszállt a földre. Énekelni nem tudtak, de amint megpillantották a kicsi Jézust, olyan meleg lett a szívük, hogy a szemükből két könnycsepp hullott a Kisjézus arcocskájára, és úgy ragyogtak, mint az ég fénylő csillagai. Az angyali kar dala elhallgatott, visszarepültek a mennyországba. A két kicsi angyal nem repült vissza a csapattal, és nagy kíváncsian kilopakodtak a barlang elé, de a látványtól elszomorodtak.

„Jaj, de csúnya ez a föld, ahová a Kisjézus eljött! Milyen sötét!

Egy szál virág sincs sehol, és a fákön egyetlen levél sincs” – panaszkodtak. Már nagyon késő volt, mire felértek a mennybe, az angyalok már elénekelték esti imájukat, s aztán siettek ágyaikba, és csendesesen elszenderedtek. Csak Csillagszem és Rózsaajk nem tudott elaludni.

„Te nem alszol?” – kérdezte síró hangon Rózsaajk. „Nem” – felelte pityeregve Csillagszem, és odaült társa ágya szélére. – „Úgy fáj a szívem, milyen szép itt minden, csak úgy ragyog. Milyen jó nekünk! Bezzeg szegény Jézuska születési helye milyen kopár, szegényes. Minek is fog örülni a földön?”

Úgy belejötték a beszélgetésbe, hogy a többi kis angyal is felébredt. Viharocska, a hirtelen haragú, szókimondó, rájuk kiáltott: „Legyetek már csendben, nem tudunk aludni.” „Hagyj nekünk békét!” – felelte a két kis angyal, és tovább suttozták nagy bánatukat.

Viharocska sem volt rest, hozzájuk hajította a párnáját. Az elszakadt párnahuzatból sok-sok ezer pihe hulldogált szerteszét. Rémulten látták, hogy csak hulldogálnak a föld felé. Sírásra görbült szájjal tanakodtak, hogy mit csináljanak. Viharocska hamar határozott: „Szálljunk a pelyhek után, szedjük össze egyenként, s majd összevarrjuk a párnát.”

A szót tett követte. Amint leértek, mit vettek észre? A párna összes pihéje mind a betlehemi barlangistálló környékére esett. Ott fehérlettek a földön, pihéikkel díszítették a fák ágait.

„Ne szedjük össze őket! Nézzétek, milyen szép minden, ahová a pihék estek.” És versenyt szaladtak párnáikért, szaggatták, tépdesték, és boldogan rázogatták lefelé a pihéket. A nagy zajra felébredt a többi angyal is. „Mi az, mit csináltok?” – kérdezték csodálkozva. „Szépítjük a csúnya földet, hogy a Kisjézus örüljön.” Nosza, erre a többi angyal is szaggatni kezdte a párnáját. „Kemény lesz a fejetek alja

a puha párna nélkül.” „Nem baj! Csak szép legyen a föld!” – visszhangozták kórusban az angyalok.

Rafael arkangyal mosolyogva szólt. „Hát csak iparkodjatok, hogy szebb legyen a föld!”

Eddig a mese, de szinte folytatása Sík Sándornak verséből (Karácsony este van) egy részlet:

„Milyen jó itt állni az ablakban, és nézni kifelé.

Nézzétek, milyen szép fehér odakint minden.

A föld fehér, tiszta fehér.

Az ég pedig egy nagy kék mosolygás.

Karácsony este van.

Odakint dalolva hull a hó.”

Sára testvér tündéri meséje és Sík Sándor nyugalmat árasztó metaforái menekülés a való élet, a háborúk, a fasizmus, a zsidóüldözés rémségei elől a betlehemi kised barlangjához, és a karácsonyi szent éjszaka mindent feledtető varázslatához.

Az egyre súlyosbodó gazdasági és erkölcsi válságban jó lenne, ha a közeledő karácsony hóval fedné be minden gondunkat, közösségi és egyéni bánatunkat. Ha mégis vigasztalan, sötét ködben érkezne a megváltás éjszakája, fogadjuk el Reményik Sándor jól ismert sorait:

„Ne várj nagy dolgot életedben,

kis hópelyhek az örömök.

Szitáló, halk szíromcsodák,

Rajtuk át Isten szól: Jövök!”

A szenteste várakozó csendjében hagyjuk a napi gondokat, félelmeiket. A talán szerényebb ünnepi asztal és ajándékok mellett a család összetartó melegében jobban meghalljuk Isten üzenetét az éjféli misére hívó harangok hangjában, s a régi hittel, reménységgel énekeljük Gárdonyi örökszép dalát:

„Fel nagy öröme, ma született,

aki után a föld epedett...”

MEGHÍVÓ

A Regina Mundi Római Katolikus Plébánia nevében a karitászcsoporthoz tagjai szeretettel hívják és várják az idős házaspárokat és egyedülálló testvéreket egy agapéval egybekötött „karácsonyi előzetes” rendezvényükre.

A rendezvény helyszíne: Veszprém, Dózsa Gy. u. 9. (Közösségi ház)

Időpontja: 2009. december 19. (szombat) 15 óra

Szükség esetén, kérjük, jelezzék (név, cím, telefonszám megadásával) szállítási igényüket!

Jelzésüket leadhatják a templomi karitás-postaládába (a bejárat előtt balra a persely alatti dobozba) vagy a plébánia címére:

Regina Mundi Római Katolikus Plébánia
Karitászcsoport
Veszprém, Dózsa Gy. u. 9.
8200
tel.: 88/327-609 (hétfőtől péntekig 9–12 óráig)

A plébániai karitászcsoport december 12–13-án tartja a szokásos karácsony előtti **tartósélelmiszer-gyűjtést.** Szeretettel kérjük az adományokat a rászoruló és a nagycsaládosok részére.

Egyházközségünk karitászcsoportja kéri a kedves híveket, hogy akinek van egy felesleges centrifugája működő állapotban, legyen szíves jelezni. Egy mozgássérült testvérünknek lenne rá szüksége. Köszönjük!

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai decemberre:

Általános: Hogy a gyermekeket tiszteljük és szeressük, és soha ne váljanak kizsákmányolás áldozataivá, a kihasználás különféle formái által.

Missziós: Hogy karácsonykor a föld népei a megtestesült igében felismerjék azt a világosságot, amely megvilágosít minden embert, és a nemzetek megnyissák ajtóikat Krisztusnak, a világ Üdvözítőjének.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órakor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak.

December 20-án, vasárnap délután 3 órakor a **siketek szentmiséjét** tartjuk.

December 24-én, délután 1/2 4-kor kezdődik a gyermekek és a fiatalok **betlehemes játéka.** Utána a templomot bezárjuk. Éjjel 11 órakor nyitjuk a templomot, 1/2 12-től karácsonyi zenés-énekes áhítat kezdődik, majd az éjféle szentmise következik.

December 25. **karácsony** napja, a vasárnapi rend szerint tartjuk a szentmiséket.

December 26. karácsony másnapja, **Szent István első vértanú ünnepe.** Szintén a vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék.

December 27-e a **Szent Család vasárnapja** lesz. A 9 órai szentmise után bormegáldás lesz.

December 28-a aprószentek ünnepe.

December 31-én este 6 órakor háláadó szentmisét tartunk, ennek kere-

tében végezzük a szokásos év végi beszámolót és **hálaadást.**

Január 1-jén, újévkor az Egyházban kiskarácsony, **Szűz Máriát** mint **Isten anyját** ünnepeljük. Egyúttal a béke világnapja is. A vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék.

Hazánkban január 3-án tartjuk **vízkereszt** ünnepét. Aki az ünnephez kapcsolódóan házmegáldást kér, jelentkezzen a plébánián vagy a sekrestyében, hogy alkalmas időpontot egyeztetethessünk.

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek: Tóth Gyula atya, a Regina Mundi egyházközség plébánosa (53 éves) október 27-én, Tímár Lászlóné Bencze Veronika (87 éves) október 29-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
dec. 13.	Szof 3,14–18a	Fil 4,4–7	Lk 3,10–18
dec. 20.	Mik 5,1–4a	Zsid 10,5–10	Lk 1,39–45
dec. 25.	Iz 52,7–10	Zsid 1,1–6	Jn 1,1–18
dec. 27.	Sir 3,3–7.14–17a v. 1Sám 1,20–22.24–28	Kol 3,12–21 v. 1Jn 3,1–2.21–24	Lk 2,41–52
jan. 1.	Szám 6,22–27	Gal 4,4–7	Lk 2,16–21
jan. 3.	Iz 60,1–6	Ef 3,2–3a.5–6	Mt 2,1–12
jan. 10.	Iz 42,1–4.6–7 v. Iz 40,1–5.9–11	ApCsel 10,34–38 v. Tit 2,11–14; 3,4–7	Lk 3,15–16.21–22

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: László Dezső atya

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna
Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án